

# משרד הפנים רשם עולה חדשה רווקה כנשואה - ואת בנה יליד הארץ כממזר



**כ** שעלתה מרים חורדאקאר לישראל מהודו, היתה בליבה רק תשוקה אחת: לשכוח את הצרות של ארץ הולדתה, להתריל חיים חדשים בארץ המובטחת. אם אפשר — חיים של אושר.

שכן בהודו, לא זכתה האשה נמוכת הקומה, הלבושה ומסורקת באורח-מסורתי של ארצה, לעודף אושר. הגבר שי אותו אהבה, הפר את הבטחת הנישואין שלו, נטש אותה, את פרייהבתם ילדה כשהיא כבר לבדה. היתה זאת בת, שנקראה נעמי.

מרים עלתה ארצה ב-1968. שנה אחר

החודשים הלפני. תוך כדי ריצה גוראשת בין משרד הפנים לרבנים, גולדלמרים ורחמים בן, במזל טוב.

כאשר הופיע רחמים במשרד הפנים כדי לרשום את בנו החדש בתעודת היות שלו, נתקל בסירוב. אליבא דחוקי הרבנות, ילד שנולד לאשה נשואה — כמו מרים — מגבר שאינו בעלה — כמו רחמים — הוא ממזר, וממזר, כפי שקבע משה רבנו, נרשם בתעודת-הזהות של האם.

## הריון שני



**מ** אומה לא עור, במאור הדמוקרטיה במזרח התיכון. רחמים הגיש הצהרה בשבועה כי הילד הוא ילדו. מרים הביאה לפני בית-הדין הרבני בבאר-שבע עדים מהודו ששבעו כי מעולם לא היתה

**האשה מרים, שעלתה לישראל לעה לטרגדיה נוראה בגלל יד אלמונית ששינתה את פרטי תעודת-הזהות שלה.**

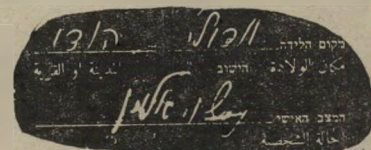
ברור כי כאשר הופיעו מרים ורחמים בפני הרבנות, בבקשה להתחתן, הושלכו ברוב כבוד החוצה. כאשר הוסבר ל־שניים, שאינם מדברים או קוראים עברית עדיין, כי הם נחשבים לנשואים, לא האמינו למישמע אוזניהם.

## המציאות

## הישראלית



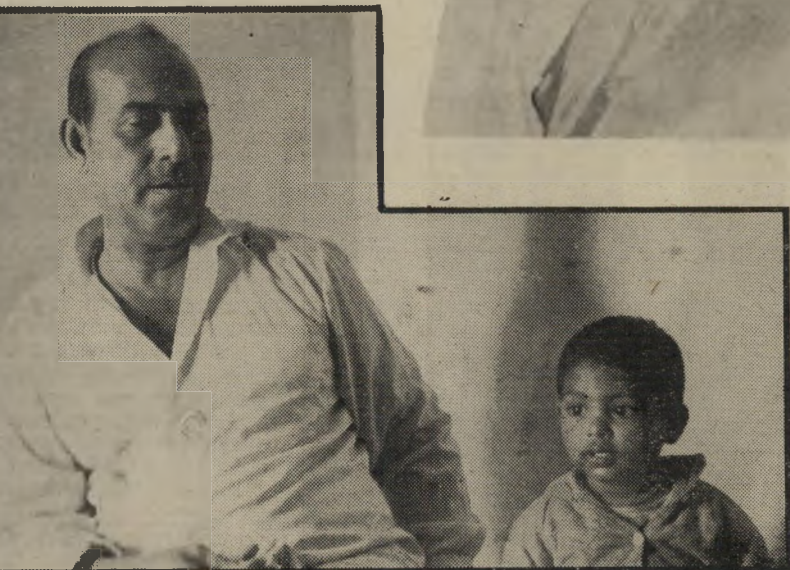
**מ** קרהו של רחמים היה קל יותר. לאחר התרוצצויות שנמשכו שנה קלה בלבד, הצליח להשיג, בנובמבר שנה שעברה, פסק-דין של בית-הדין הרבני בבאר-שבע, שקבע כי הוא אכן אלמן. התיקון הגואל נרשם, בשעה טובה, ב־



## התעודה של הבעל

כך, נראה היה ששיאפתה לאושר התיגשמה: היא פגשה את רחמים תלגאוקר, גם הוא עולה חדש מהודו. רחמים (42), גבר מקצועי, היה אלמן מזה 13 שנה, עלה ארצה עם בנו בן ה־22. מרים (34), רווקה עם בתה נעמי בת ה־15, נראתה לו כשידוך אידיאלי. לאחר זמן, עבר רחמים לגור בדירתה של מרים, בשיכון עמידר בדימונה, והשניים החליטו להתחתן.

זה היה ב־1969. מאז, גזו חלומותיה של מרים לקצת אושר בחיים. השנתיים האחרונות היו שנות סיוט עבורה ועבור רחמים. השניים נתקלו עם ראשם בחומת



**הבעל והבן** רחמים, עולה חדש מהודו, ובנו הפעוט שמעון, שהוחתם כממזר עליידי הרבנים — בגלל רישום זיוני בתעודת-הזהות, שהפך את מעמדה האישי של האובתו מרווקה לנשואה, לא איפשר לבני הזוג להינשא משום כך. בקרוב, יזכה שמעון הפעוט לאח — האם יהיה גם הוא ממזר?

# סליחה, טעות במזר!

נשואה. הכל לשוא. שמעון הקטן נרשם לדיראון עולם בתעודת-הזהות של אמו. כרגע, נמצאת מרים שנית בהריון, בחודש הרביעי. אם ימשיכו הרבי גים ומשרד הפנים בהתעללותם בה, תזכה ללדת ממזר שני.

עד היום, השקיעו היא ורחמים אלפיים ל"י במאמציהם לממש את זכותו האלמני-טרית של כל אורח — להינשא למי ש־ליבו חפץ. הם הגיעו עד פת-לחם.

## דברים

## לא נקיים



**מ** מרדכי תינאן, מוכר בית-הדין הרבני בבאר-שבע, אייפער היה לקבל תשובה למיסתורין. "לא שמעתי, ואינני זוכר תיק כזה", הגיב.

גם לא ממשרד הפנים בירושלים. הי דובר, מסתבר, יוצא למילואים — ואתו כל עסקי המשרד כנראה.

לאחרונה, נחלץ לעזרת הזוג האומלל יוסף פרץ, עד לפני שלוש שנים סגן ראש עיריית דימונה מטעם המפד"ל, וכיום סתם אורח שאיכפת לו. התערבותו של פרץ החרידה משלוחם את פקיד משרד הפנים ורבני באר-שבע — אך לא עד כדי שיוונו מעמדתם. "מלחמתם של מרים ורחמים היא מלחמתנו", מצהיר פרץ. "עובדי תי את המפד"ל מפני שלא רצינית להיות שותף לדברים לא נקיים. את רחמים ומרים לא אעזוב — עד שיעמדו מתחת לחופה".

מרים חזרה לרבנים, אלה, כמו שלושת הקופים המפורסמים, לא ידעו מכלום, לא ראו כלום, ולא שמעו כלום: "כתוב בתעודת הזהות שלך שאת נשואה", הסבירו לה בקוררוח מונומנטלי, "וזהו זה. אינך יכולה להתחתן בלי להתגרש קודם".

מרים בכתה, מרטה שערות ראשה, התחננה, הסבירה, עשתה שמיניות ב־אויר, כלום.

תעודת-הזהות שלו. למרים לא היה מול כזה. בשלב ראשון, שלחה הרבנים למשרד הפנים, כדי שי־היא תגלה שם מדוע נרשמה כנשואה, אם מעולם לא היתה נשואה.

מרים לא ידעה חוכמות, הלכה למשרד הפנים, שם, נתקלה לראשונה במציאות הישראלית המפורסמת: הודיעו לה כי עליה לפנות לרבנות, אם היא רוצה לתקן את הרישום האומלל.

הכפייה הדתית, שהתגלתה כאן שוב בימולא כיעורה, אדישותה האווילית לגורל הקורבנות, וזילזולה המשוע בזכויות הר אורח.

## נחשבים

## לנשואים



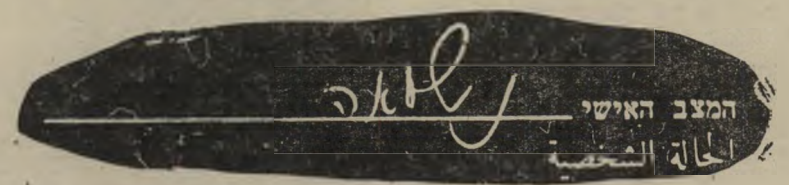
**כ** אשר ירדה מרים מהמטוס בלוד, וזיוונתה על מצבה האישי, בתשובה לשאלותיהם של פקידים הסוכנות, התקשו הללו להבין כיצד תיתכן יהודייה רווקה — כשיש לה בת. התוצאה: מרים קיבלה תעודת עולה, מספר 24131, שבה הושר אר הסעיף "מצב משפחתי" — ריק. בתה נעמי נרשמה באותה תעודה.

מאוחר יותר, קיבלה מרים את תעודת הזהות שלה, מספר 1206780. שם, בדרך כים עלומות, הופיעה בטור "המצב ה־אישי" המילה "נשואה". כיצד? על סמך מה? מי היה אחראי לקביעה זו? ב־מיטב המסורת של ארצה, לא היתה כל אפשרות לגלות זאת. לאלהי הביורוקרטיה והכפייה הדתית הפיתרון — והם שמרו על סודם היטב.

הסתבר גם שהמקרה של מרים לא היה בודד. נראה שהיה זה נוהג מקובל, מצד בעלי השררה המיסטוריים, הנח־באים מאחורי מסך אלמוניות, לקבוע פרטים שונים של אורחי המדינה לפי ראות עינם. בתעודת הזהות של רחמים, למשל, הופיעה הקביעה כי הוא נשוי — למרות שבתעודת העולה שלו נכתב מפוי רשות כי הוא אלמן.



## תעודת העולה: בלי מצב משפחתי



## תעודת הזהות: מצב אישי - נשואה